

Højre i noget af de to Ting, til at medvirke til en almindelig Prisregulering. Der har ikke kunnet skabes Enighed om, at man endda kun for Brødet kom til en almindelig Prisnedsættelse. Det har man modsat sig, og det maa jeg i højeste Grad beklage, thi det skal nok vise sig, at det vil blive meget vanskeligt for Kommunerne at trække en Grænse, der afgør, hvor Trangen er til Stede, og hvor den ikke er til Stede. Det vil være overordentlig vanskeligt at dele Befolkningen i de to Klasser, i hvilke den skal deles efter dette Lovforslag: Paa den ene Side dem, som ikke skal understøttes, og paa den anden Side dem, der kan komme til at nyde godt af de Bestemmelser, som findes i Loven.

Lovforslaget foreligger nu i en hel ny Skikkelse, og som det foreligger, er det i Virkeligheden et rent Understøttelseslovsforslag, det er ikke et Forslag om nogen Art af Prisregulering i dette Ords egentlige Betydning. Man har med stor Omhu vaaget over, at ikke et eneste Paabud til Kommunerne om at foretage en Prisregulering blev tilbage i Lovforslaget, alt er overladt til Kommunernes frie Skøn, men Kommunerne maa kun yde Tilskud med Statsstøtte til de ubemidlede. Man har pure afvist al Tale om, at Børnene skulde være undergivne en særlig Omsorg paa Grund af de eksisterende uheldige Forhold, og man har gjort det med den Begrundelse, at det er udelukkende Hjemmenes Opgave at vaage over, at Børnene faar den Mad, de trænger til. Det vedrører ikke Samfundet, det vedrører ikke Staten, siger man. Jeg har allerede tidligere haft Lejlighed til her i Salen at sige, at vi Socialdemokrater selvfølgelig hellere end gerne saa, at Hjemmene alle uden Undtagelse var i Stand til at give Børnene, hvad de trænger til, men da det nu er vitterligt, at mange Hjem ikke er i Stand dertil, maa det være Samfundets Pligt at drage Omsorg for, at Børnene ikke lider Nød. Samfundet er ikke tjent med, at Børnene bliver underernærede, og da Børnene er umyndige, ikke selv er i Stand til at fremføre deres Klagemaal, men nødvendigvis maa døje de Kaar, der bydes dem i Hjemmene, er det Samfundets Pligt at vaage over, at de faar taalige Kaar, ikke lider Uret.

Man har ogsaa begrænset Kommunernes Frihed til at ligne Skatterne efter Forholdenes særlige Karakter. Jeg begriber ikke, at man har haft saa travlt med at fratage Kommunerne den Ret, som indeholdtes i Regeringens Lovforslag. Jeg synes ikke, Kommunerne har fortjent den Mistillid, der derved er kommet til Orde. Der er

ingen Tvivl om, at Kommunalbestyrelserne gennemgaaende, ja overalt vilde søge paa bedste Maade at paaligne de Skatter, som nu en Gang bliver nødvendige. Og under alle Omstændigheder er der ikke Grund til at tro, at Skatterne vilde blive paalignet særlig uretfærdigt overfor dem, der har Raad til at betale. Der er langt større Grund til at antage, at Kommunalbestyrelser hist og her vilde være mindre aarvaagne, naar Talen var om at fritage de daarligst stillede, men det er ikke derpaa, man har rettet sine Bestræbelser. Mest af alt undrer det mig, at Venstre har kunnet være med til at give § 5 den Form, som Paragraffen nu faar, thi saaledes som den er formet med et bestemt Forbud for alle Kommuner mod at anvende mere end et vist Beløb til Foranstaltninger i Henhold til nærværende Lov, er den jo i Virkeligheden et Indgreb i det kommunale Selvstyre. Saaledes som Bestemmelsen maa forstaaes i Sammenhæng med det øvrige, betyder den et Indgreb i de kommunale Loves Bestemmelser, en Forringelse af Kommunernes Stilling, thi hidtil har der ikke været nogen Grænse for, hvad Købstadkommunerne kunde foretage sig for at mildne Virkningerne af Dyrtiden. Jeg forstaar egentlig ikke Hensigten med denne Paragraf, medmindre man da næreren saadan Mistillid til Kommunerne, at man absolut tror, de vil gaa langt ud over det rimeliges Grænser. Jeg maa tro, at det er Højres Krav, der her er stillet op, at Venstre har været villigt til at bøje sig for dette Krav fra Højres Side, og at § 5 særlig er møntet paa Københavns Kommune, men den gælder jo ogsaa Købstadkommunerne og tilsidesætter i Virkeligheden ogsaa deres Indflydelse.

Vi har nu faktisk Valget mellem at tage Lovforslaget, som det er formet i Landstinget, og slet ikke at faa nogen Lov om Dyrtidsforanstaltninger. Jeg maa derfor anbefale mine Meningsfæller at stemme for Forslaget, som det foreligger. Det er en Understøttelseslov, der her bliver vedtaget, og den giver Kommunerne nogen Mulighed for paa visse Omraader at udrette en Del til Afhjælpning af Dyrtidens Virkninger, men der naas ikke det ved Loven, som vi ønskede, der skulde naas: at muliggøre en Prisregulering, som kom alle til gode. Det er mit Haab, at Loven til Trods for dens store Mangler vil blive vel modtaget ude i Kommunerne, at man der vil søge at faa det mest mulige ud af den, søge at iværksætte de Foranstaltninger, der tiltrænges, og som man kan iværksætte i Henhold til Loven, men jeg har rigtignok mine Tvivl i denne Henseende. Jeg nærer Tvivl